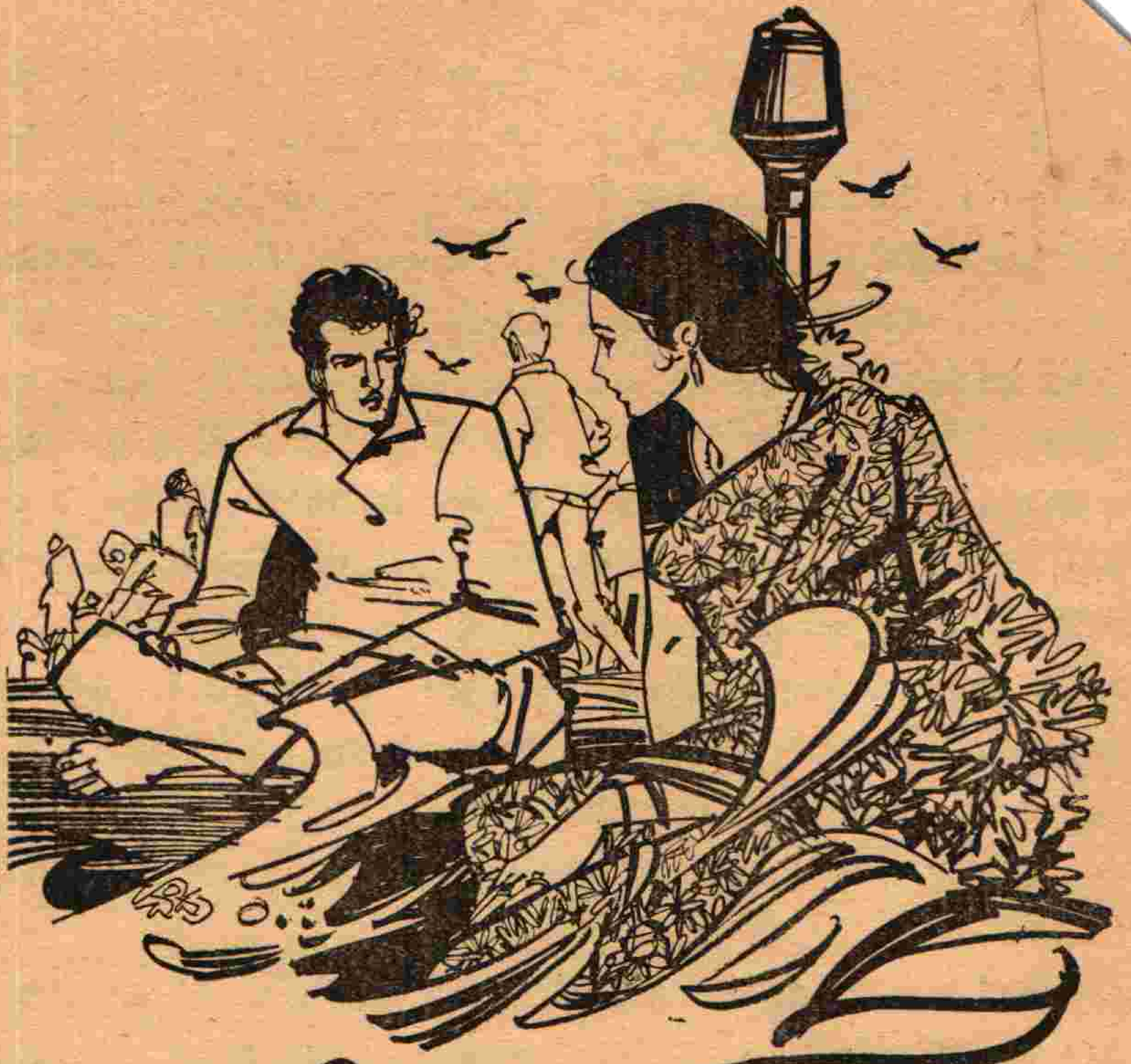

చేదు

అదృష్టదీపక్

ఆకాశాన్ని నేలమీద పరిచినట్టుగా ఉంది సముద్రం. బీచ్‌లో కూర్చున్న మనుషుల ఆలోచనల్ని పక్కదారి పట్టించాలని రణగొణధ్వని చేస్తోంది సముద్రం. కాని ఈ హోరు నన్నేమీ చేయలేకపోతోంది.

"ఏమిటి ? ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టున్నావ్ !" నీలవేణి అడిగింది. ఒక్క క్షణం ఆమె తెల్లని పలువరుసలో తన అందాన్ని చూసుకొని మురిసిపోయింది వెన్నెల.

"అబ్బే - ఏం లేదు !"

నా గొంతు నాకే ఎంతో అసహజంగా అనిపించింది. గుండెలో సుళ్ళు తిరుగుతున్న నిప్పుల ఉప్పెనను మాటల్లోకి అనువదించాలని యిందాకటినుంచి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఇంక ఆలస్యం చెయ్యగూడదు, అడిగెయ్యాలి !

ఏడుస్తున్న పిల్లవాడి నోరు బల వంతంగా ఎవరో నొక్కేసినట్లు సముద్రం తన ఘోషను మధ్య మధ్యలో హఠాత్తుగా ఆపేస్తోంది. రెండు క్షణాల నిశ్శబ్దం అనంతరం మళ్ళీ మామూలుగా హోరు మొదలవుతుంది. దారాన్ని తెంపి నట్టుగా హోరుని మధ్యలో కట్‌చేసే ఆ నిశ్శబ్దం అంటే నాకు చాలా భయం. అది తెలియకుండానే నాలో వణుకు పుట్టిస్తుంది. ఆ నిశ్శబ్దం బ్రతికేది రెండు మూడు క్షణాలే అయినా పదునైన బ్లేడులా నా ఆలోచనల్ని కోసేస్తోంది. అలాంటి నిశ్శబ్దం మనిషిరూపం ధరించి నా పక్కనే కూర్చున్నట్టుగా ఉంది నీలవేణి.

ఎలాగో కొంత సేపటికి నా గొంతు ముడి విప్పుకొన్నాను.

"నీలూ !" ఏమిటన్నట్టుగా నావైపు చూసింది.

"మన మధ్య ఉన్న ఇంటిమెసీతో ఒక విషయం అడుగుతాను. నిజం చెబుతావా ?"

"యస్ ! తప్పకుండా అడుగు."

"నువ్వు సుఖంగానే బ్రతుకు తున్నావా ?"

"అంటే ?" ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"అహఁ... ఏం లేదు. నువ్వూ చిట్టి బాబూ ఏ విధమైన గొడవలూ పెట్టు కోకుండా సుఖంగా సంసారం సాగిస్తు న్నారా ?" నా ప్రశ్నకు జవాబుగా పెద్దగా నవ్వడం మొదలెట్టింది నీలవేణి. ఒకదానిమీద ఒకటిగా వచ్చిపడుతున్న కెరటాల్లా చాలసేపు విరగబడి నవ్వింది.

"యిలాంటి సీరియస్ జోకులు ఎప్పుడు నేర్చావు మహానుభావా ? ఏదో గొప్ప విషయం అడుగుతావనుకున్నాను. తీరా చూస్తే యిదా ? కొంపతీసి నువ్వు కొత్తగా రాయబోయే కథలోని డైలాగులు నాకు అప్పగించడం లేదుకదా ? అసలు మా మధ్య కలతలు వస్తాయని నువ్వెలా అనుకున్నావు ? చిట్టిబాబు నన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తాడో నీకు తెలీదూ ?"

మళ్ళీ సముద్రం హోరు ఠక్‌మని ఆగింది.

నేను భరించలేని నిశ్శబ్దం నన్ను తినెయ్యడం మొదలెట్టింది. నీలవేణి చాలా అందమైన అబద్ధం చెప్పి నన్ను నమ్మించాలని చూస్తోంది.

తిరిగి హోరు మొదలయింది. నేను కొంచెం ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

"అయితే నువ్వు చేస్తున్న ఉద్యోగం హఠాత్తుగా ఎందుకు మానేశావ్ ?"

"అదా ! ముందు కాలక్షేపం కోస మని చేరాను. కాని దానివల్ల నాకు ఏ విధమైన తృప్తీ లభించలేదు. చిట్టిబాబు ఆఫీసునుంచి వచ్చే టైముకే సరిగ్గా నేనూ యింటికి చేరుకునేదాన్ని. వచ్చిన వెంటనే నేను వంటగదిలో ప్రవేశిం చడం ఉదయం కూడా అంతే. హడా

వుడిగా యింటిపనులు చక్కబెట్టుకుని ఎవరి ఆఫీసుకు వాళ్ళు పరుగెత్తడం! జీవితంలో ఉండవలసిన థ్రిల్ నశించి పోతుందేమో అనిపించింది. ఇద్దరం కూడా యాంత్రికంగా తయారయ్యాం. కాస్సేపు సాయంత్రం ఏ బీచ్‌వైపో రావాలన్నా, కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకోవాలన్నా కుదిరేది కాదు. అందుకే విసుగెత్తి నేను ఉద్యోగం మానేశాను. అదీ గాక మాకు ఆర్థిక ఇబ్బంది కూడా ఏదీ లేదు గదా! మాకు ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టినా చిట్టిబాబు సంపాదనతో హాయిగా బ్రతికెయ్యగలం!"

"నిజమే ననుకో! పోనీ ఉద్యోగం మానుకునే బదులు యింటిపనికీ, వంట పనికీ ఓ పనిమనిషిని పెట్టుకుంటే సరిపోను గదా!"

"అబ్బబ్బ! నీ ప్రశ్నలతో నన్ను చంపుతున్నా వనుకో! అసలు నువ్వు యిన్ని కథలూ, కవిత్వమూ ఎలా రాస్తున్నావో నాకు తెలియడంలేదు. జీవితంలో కొన్ని అనుభూతులు వ్యక్తీకరించడానికి మాటలు దొరకవు. స్త్రీ జీవితంలో తను స్వయంగా వండి భర్తకు పెట్టడంద్వారా చాలా ఆనందాన్ని పొందుతుంది. అలాగే యిల్లు చక్కబెట్టుకోవడంలో కూడా! ఈ విషయం ఇంతకంటె వివరంగానూ, అందంగానూ చెప్పడం నాకు రాదు!"

నీలవేణి చెప్పడం ఆపుజేసింది. వెన్నెల్లో ఆమె కళ్ళు మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి. ఆమె కళ్ళలో వెలుగుతున్న ఆనందాన్ని నేను స్పష్టంగానే చదవగలుగుతున్నాను. అయినా నా బుర్ర చిక్కులుపడ్డ దారంలా తయారయింది. ఆ రోజు సుబ్బరాజు చెప్పినదంతా వట్టి దేనా? అలా ఎందుకు చెప్పాడు? కాదు - వాడికి అబద్ధం చెప్పవలసిన అవసరమేమిటి? నిజమే అయి ఉంటుంది!

* * *

"నిజం గురూ! నీలవేణి జీవితం సర్వనాశనమైపోయింది. చిట్టిబాబుగాడు వట్టి అనుమానాల పుట్టలా తయారయ్యాడట! నీలవేణి స్వభావం నీకు తెలుసుగదా! తన చుట్టూ ఉన్న నలుగురినీ నవ్విస్తూ, ఎప్పుడూ నవ్వుతూ తిరిగే మనిషి. తను పనిచేసే ఆఫీసులో అందరితోనూ సోషల్‌గా కలిసి మెలిసి తిరుగుతుంటే వీడు సహించలేక చాలా రకాలుగా హింసించడం ప్రారంభించాడట! వాడి పోరుపడలేక ఉద్యోగం మానేసి యింట్లోనే కూర్చున్నా రకరకాల అనుమానాలతో ఎన్నో బాధలు పెడుతున్నాడట!"

"ఈ విషయాలన్నీ నీ కెలా తెలిశాయి?"

సుబ్బరాజు మాటలకు మధ్యలో బ్రేక్‌వేస్తూ అడిగాను.

"నీలవేణి నేటివ్ గుంటూరే కదా!

తన విషయాలన్నీ ఎప్పటికప్పుడు తెలుస్తూనే ఉంటాయి. కూతురు బ్రతుకిట్లా కాలిపోయిందని వాళ్ళమ్మగారు బెంగతో మంచం పట్టేసింది. ఆవిడను చూడలేక ఈ మధ్య కనిపించడం కూడా మానేసాను. దేవతలాంటి నీలవేణిని ఆ అనుమానాల రాక్షసుడు నంజుకుని తినేస్తున్నాడు గురూ!"

సుబ్బరాజు మాటలు నా గుండెను పిండేస్తున్నాయి. ఆ క్షణంలో ఏడవడం లేదుగానీ వాడి ముఖంలో ప్రపంచంలోని విషాదమంతా పేరుకుపోయినట్టున్నాడు. మేం ప్రయాణం చేస్తున్న రైలు పట్టాలు తప్పించుకుని నా మెదడులోంచి దూసుకుపోతున్నట్టుంది.

చదువుకునే రోజుల్లో సుబ్బరాజు నీలవేణిని విపరీతంగా ప్రేమించాడు. ఆమె చిట్టిబాబుని ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకుంది. చిట్టిబాబు కూడా మా క్లాస్‌మేటే! చాలా రిజర్వ్‌డ్‌గా, హుందాగా ఉండే చిట్టిబాబు పెళ్ళయ్యాక ఇంత పాశవికంగా మారాడన్నమాట ! నీలవేణి సుబ్బరాజుని చేసుకున్నా సుఖంగా బ్రతుకును. చేతులారా జీవితాన్ని నాశనం చేసుకుంది !

ఇంతలో నేను దిగవలసిన స్టేషన్‌లో ట్రైన్ ఆగింది. సుబ్బరాజుని విషాదంలో విడిచిపెట్టి నా ఆలోచనల్ని చిత్రవధ చేస్తున్న హోరుని తలనిండా నింపుకుని కిందకు దిగాను. నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు. హోరు ! హోరు !!

* * *

"ఇక యింటికి వెళదామా? కాస్సేపు కూర్చుందామా ?" అడిగింది నీలవేణి. అప్పటివరకూ ప్రచండంగా విన్పిస్తున్న హోరు ఒక్క క్షణం ఆగి నా ఆలోచనల్ని కత్తిరించింది.

బట్టలకు అంటుకున్న ఇసుక దులుపుకుంటూ పైకి లేచాం. తలనిండా సాలెగూళ్లు పట్టినట్టుంది నాకు. టైమ్ చూశాను. ఏడయింది.

చిట్టిబాబు ఆఫీసు పనిమీద ఎక్కడికో వెళ్ళాడట ! వచ్చేవరకూ ఆగుదామంటే వినకుండా బలవంతంగా భోజనం వడ్డించింది. అతను వచ్చేటప్పటికి తొమ్మిది దాటవచ్చునంది.

వరండాలో ఈజీఛైర్‌లో కూర్చున్నాము. నీలవేణి ఎక్కడా ఆగకుండా ప్రవాహంలా మాట్లాడేస్తోంది. నేను శ్రోతగానే మిగిలాను. ఇంతలో స్కూటర్ చప్పుడు వినిపించింది. నీలవేణి ఛెంగున లేచి గేటుదగ్గరకు ఎదురు వెళ్ళింది. చిట్టిబాబు వచ్చాడు.

"ఎవరొచ్చారో చూడండి !" సెలయేరులా నీలవేణి !

"ఒరేయ్ ... యూ ... హహ్హహ్హ ...ఏమిటిరా ? ఉత్తరం అయినా రాయకుండా ఈ మెరుపేమిటి ?"

నన్ను కౌగలించుకున్నంత పనిచేశాడు చిట్టిబాబు.

ఘనీభవించిపోతున్న స్పందన తిరిగి నా నరాల్లో పరుగులు తీయ సాగింది.

"ఇక్కడ సాహిత్యదీప్తి వాళ్ళు ఏర్పాటుచేసిన గోష్ఠికి నన్ను గెస్టుగా పిలిచారు. అది పూర్తయ్యాక మిమ్మల్ని చూసిపోవచ్చునని వచ్చాను. వచ్చే ముందు లెటర్ రాద్దామనుకున్నాను కాని వీలుపడలేదు."

"అవునులే! మీ రచయితలు టన్నులకొద్దీ సాహిత్యాన్ని ఉత్పత్తి చెయ్యగలరుగానీ, ఫ్రెండ్స్‌కి ఉత్తరాలు మాత్రం రాయలేరు! పోనీలే- గుర్తుంచుకొని చూడ్డానికైనా వచ్చావు. అదే చాలు!" నిష్ఠూరంగా అన్నాడు. కాని అందులో ఆత్మీయత కనిపించింది నాకు.

చిట్టిబాబుకి అన్నం వడ్డించి నాకు హార్లిక్స్ కలిపి తీసుకొచ్చింది నీలవేణి.

అర్ధరాత్రివరకూ వెనకటి సంగతులు తవ్వి పోసుకుంటూ గడిపాము. మంచు పడుతుందని చెప్పినా వినకుండా నేను ఒంటరిగా డాబామీద పడుకున్నాను. మళ్ళీ తలనిండా గజిబిజిగా ఆలోచనలు. దూరంగా సముద్రపు హోరు వినపడుతోంది కాని అంత స్పష్టంగా లేదు.

తెల్లవారాక వాళ్ళు ఎంతగా బలవంత పెట్టినా వినకుండా ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాను. చివరకు చిట్టిబాబు నన్ను స్కూటరుమీద వాల్తేరు స్టేషన్‌కి తీసుకొచ్చాడు.

ట్రెయిన్ బయల్దేరడానికి కొద్ది నిముషాల టైముంది. చిట్టిబాబు హఠాత్తుగా అడిగాడు——

"ఏమిత్రా ? నిన్న బీచ్‌లో ఏవో వెధవ ప్రశ్నలువేసి నీలవేణిని కంగారు పెట్టేశావట ! కొంపదీసి ఈ మధ్య నీకు ఎక్కడైనా సుబ్బరాజుగానీ తగిలాడేమిటి ?"

ఉలిక్కిపడ్డాను. అయినా సర్దుకున్నాను.

"అబ్బే అదేం లేదులే ! చాలా మామూలుగా అడిగాను- అంతే ! ఏం ? సుబ్బరాజు సంగతేమిటి ?"

"ఏమో నాకూ అర్థంకావడంలేదు. మన పాత ఫ్రెండ్స్ ఎవరు కనిపించినా నీలూకీ నాకూ మధ్య మనస్పర్థ లొచ్చాయనీ, త్వరలో మేము విడాకులు తీసుకోబోతున్నామనీ, ఏమిటేమిటో చెప్తున్నాడట ! మొన్న కేంప్‌లో శివరావు కనిపించి ఇదంతా చెప్పాడు !"

"చాలా చిత్రంగా ఉంది కదూ ?" అన్నాను, యింకేమనాలో తోచక.

ట్రెయిన్ కదిలింది. చిట్టిబాబు వెచ్చని చేతి స్పర్శను తీసుకుని నా సీట్‌లో కూలబడ్డాను. సుబ్బరాజు నా తలలో పెద్ద ప్రశ్నార్థకంలా తయారయ్యాడు.

* * *

కేలండర్‌లో మరో నాలుగు కాగితాలు పాతబడిపోయాయి. చాలారోజుల తర్వాత గుంటూరు రావలసి వచ్చింది. రాత్రి రెండుగంటలకు మిత్రుడు రాజారావు పెళ్ళి. యువతరంలో సంచలనాన్ని కలిగిస్తున్న మంచి రచయిత రాజారావు. పెళ్ళికి రాకపోతే డొక్క చించేస్తానని ఉత్తరం రాసాడు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకే గుంటూరు చేరుకున్నాను. బేగ్ పెళ్ళి వారింట్లో పెట్టి స్నానంచేసి బయటికి వస్తుంటే, "ఎక్కడి"కన్నాడు రాజారావు.

ఓ పాత ఫ్రెండ్‌ని కలిసి వెంటనే వచ్చేస్తానని చెప్పాను.

గుంటూరు బయలుదేరినప్పటినుంచీ నా తలలో సుబ్బరాజే కదులుతున్నాడు. వాడిని తప్పకుండా కలుసుకోవాలి. రిక్షా ఎక్కి నెహ్రూనగర్‌లోని సుబ్బరాజు యింటికి చేరుకున్నాను. నీలవేణిని ప్రేమించి విఫలుడైన సుబ్బరాజు చివరకు తన మేనమామ కూతురు సత్యవతిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. మంచి ఉద్యోగం కూడా సంపాదించాడు.

నేను వెళ్లేసరికి వాతావరణం విచిత్రంగా ఉంది. సుబ్బరాజు అత్తగారు ఒళ్లో రెండేళ్ళ కుర్రాణ్ణి పెట్టుకుని అరుగుమీద కూర్చుంది. అప్పటివరకూ ఆవిడతో కబుర్లు చెబుతున్న నలుగురైదుగురు ఆడవాళ్ళు లేచి వెళ్ళిపోయారు.

"సుబ్బరాజు ఉన్నాడాండి ?" అడిగాను.

"లేడు బాబూ ! ఎవరు మీరు ?" ఆవిడ అడిగింది. ఎందుకో అప్పటివరకూ ఏడ్చినట్టుంది ఆమె ముఖం.

నేను వివరాలు చెప్పాను. హాల్లో నన్ను కూర్చోమని చెప్పి కూతురిని పిలిచింది.

బెడ్‌రూమ్‌లోంచి సత్యవతి వచ్చింది. అంతకుముందు రెండు మూడుసార్లు సుబ్బరాజు యింటికి వెళ్ళి ఉండడంతో ఆమె నన్ను గుర్తుపట్టి నవ్వింది.

కాని ఆ నవ్వులో ప్రాణంలేదు.

సత్యవతి రూపం చూసి చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాను నేను.

తలంతా రేగిపోయి, కళ్లు బాగా ఉబ్బి ఎర్రగా ఉన్నాయి.

"సుబ్బరాజు ఎన్నిగంటల కొస్తా డింటికి ?" అన్నాను.

సత్యవతి సమాధానంగా తల దించు కుంది.

ఆమె అపశ్రుతితో మధ్యలో ఆగి పోయిన పాటలా ఉంది.

పులి పంజానుంచి కొద్దిలో తప్పించు కున్న లేడిపిల్లలా ఉంది.

"ఎప్పుడొస్తాడో ఏం తెలుస్తుంది బాబూ ? ఒక అరగంటక్రితమే దానిని చావబాది బయటకుపోయాడు !"

షాక్ తిన్నాను. సత్యవతి కన్నీళ్లతో లోపలివైపు గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. సుబ్బరాజు అత్తగారు చెబుతోంది-

"మేనరికం గదా అని ముచ్చట పడి నా చిట్టితల్లి గొంతుకు ఉరితాడు తగిలించాము. ఓ అచ్చటా లేదు ముచ్చటా లేదు. దాన్నెవత్తెనో ఉంచు కుని కొత్తపేటలో వేరే కాపురం పెట్టాడు. వారానికో - పదిరోజులకో ఓసారి యిక్కడికి రావడం - దానిని నాలుగు తన్ని పోవడం ! ఒక్క సారిగా మమ్మల్నందరినీ చంపేసినా బాగుండును !"

"అదేమిటి ? సుబ్బరాజు యిలా ఎందుకు తయారయ్యాడు ?"

"ఏం చెప్పమంటావు బాబూ ? అంతా మేంచేసుకున్న ఖర్మ ! మనిషికి అన్నీ అనుమానాలు! ఓ సినిమా లేదు - షికారు లేదు - చివరకు వీధిలోకి కూడా రానిచ్చేవాడు కాదు. అది సత్యకాలపు పిల్ల గనక ఎలాగో ఓర్చుకునేది. ఎవరో బజారు ముండతో వేరే కాపురం వెలిగిస్తున్నా పల్లెత్తు మాటకూడా అన లేదు నా బిడ్డ ! అయినా యింటికి వచ్చాడంటే నానా బాధలూ పెడు తున్నాడు. చివరికి తన రక్తం పంచుకు పుట్టిన ఈ పసిబిడ్డకూడా తనకు పుట్టిన వాడుకాదని పెద్ద పెద్ద రంకెలేసి దాన్ని చితగ్గొడుతుంటాడు ! నలుగురిలోనూ తలెత్తుకుని తిరగలేకపోతున్నాం. ఈ పసిబిడ్డతో చావలేక, బతకలేక అది నరకంలో కొట్టుకుంటోంది !"

ఇంతలో సత్యవతి గ్లాసులో కాఫీ తెచ్చి నా చేతి కిచ్చింది.

ఆమె ముఖంలోకి చూడ్డానికి భయం వేసింది నాకు.

కాఫీ చేదుగా ఉంది !